

ΩΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσα κι' ένεννινταέξη,
στέφανον λαχάνων ή πατρὶς δς πλέξη.

Έτος αριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' έδρα μας ή χώρα τῶν άρχαιοτήτων.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — άπ' εὐθείας πρὸς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — δ κ τ ὠ φ ρ ά γ κ α εἶ ν α ι μ ὁ ν ο .
Για τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ ' σ τ ὀ χ έ ρ ι .

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» άνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου τριάντα
καὶ σπουδαία συμβαίνουιν συμβάντα.

Πεντακόσα ἐξήντα κι' ὀκτῶ,
μανιφέστο τοῦ Θεόνου φρικτό.

Διάγγελμα Βασιλικόν,
τὰ μάλιστα πολεμικόν.

Ό Θρόνος μας, χαρὰ κρυφῇ,
καὶ μόνο μας στολίδι,
πιάνει καὶ γράφει μιὰ γραφῇ
'στὸν γέρο Κορδονίδη.

Άγαπητέ μου Θεωδωρῆ καὶ πρώτε Στρατηλάττη,
δέν ξέρω πῶς ένέσκηψε καὶ μέσῃ 'στὸ Παλάτι
πολεμικὴ φαγοῦρα,
καὶ για στρατοὺς καὶ στόλους
μᾶς έπικσε πρεμοῦρα
μικροὺς μεγάλους ὄλους.

Η προσφιλὴς Κορῶνα σου, χωρὶς κειρὸ νὰ χάνης,
ἐπιθυμεῖ στρατόπεδο τρικοῦθερτο νὰ κάνης,
ἐπιθυμεῖ τὸ πρώτο σου νὰ δείξης νταϊλίκι,
νὰ πάρῃ δρόμο κι' ὁ στρατὸς καὶ νᾶναι τεφαρίκι,
ένα σπαθὶ 'στὴ μέση του καθένος νὰ φορέσῃ
κι' ἐκ πυρετοῦ πολεμικοῦ τὸ κράτος νὰ πυρέσῃ.

Έπιθυμεῖ τρεχάμτα, πολέμων φασαρίαις,
ἐπιθυμεῖ νὰ προσκληθοῦν καμπόσαις ἐφεδρεΐαις,
στρατὸς ἐδῶ, στρατὸς ἐκεῖ, στρατόπεδο παρέκει,

ἐπιθυμεῖ καὶ τοῦ στρατοῦ ν' ἀλλάξῃ τὸ τουφέκι,
ν' ἀλλάξουν κι' ὅλα τ' ἄλογα καθὼς καὶ τὰ μουλάρια,
κι' ἄλέρ μπαλέρ, ξιπὶ μαλέρ, κι' ὡς πότε πλληγκάρια.

Νὰ γαλιζοῦνε γαλόνια,
νὰ βροντοῦν μπάμ-μπούμ κινόνια,
μάσκουλα, ρουκέταις, τράκκας,
τρίγκι τρίγκι ή σακαράκας,
γκαπά γκεῦπου τὰ ταμποῦρα,
πόλεμος, μανία, μούρλα,
ταρατάμ, τὰμ, τὰμ τρουμπέταις,
ὅλοι γιούρια 'στὰ τυφλά,
καὶ καπνὸς νὰ τσουρουφλά
τῆς χιονάταις σου μπαρμπέταις.

Έπιθυμεῖ καὶ τὰ παιδιὰ, τοῦ Θεόνου τὰ καμάρια,
ποῦ πρόωρα τὰ μάραναν σεκλέτια καὶ καῦμοι,
νὰ μένουν 'στὸ στρατόπεδο με τᾶλλα πᾶλληκάρια,
νὰ καταλάβουν μιὰ φορὰ πῶς βγαίνει τὸ ψωμί.

Άλλ' ὅμως κι' ὁ Διάδοχος σὰν τροπαιοῦχος "Αρης
με τ' ἄλογα τῆς ἀστραπῆς νὰ τρέχῃ καβχλάρης,
νᾶναι φωτιὰ καὶ λαῦρα
μέσ 'στοῦ στρατοῦ τὴν χαύρα,
λεπίδες μέσ 'στὰ χέριχ του νὰ πκίξῃ κοφτερχῆς,
καὶ μ' ὅσαις ἄλλοτ' έπικσε τῆς Άλεποῦς οὐραῆς

νά δέση χειροπόδαρά τήν φάρα τῶν Βουλγάρων
καί τῶν λοιπῶν βαρβάρων.

Ἡ προσφιλὴς Κορώνη σου θέλει μαζί μὲ σένα
σὲ στρατοπέδου φλογεροῦ νὰ κάθεται τσαντίρι,
γιὰ τρακατρούκαις νὰ 'μιλῇ καὶ μάχαις ὀλοένα
καὶ τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ στρατοῦ νὰ μὴ χαλᾷ χατήρι.

Θέλει τουφέκια τοῦ λοιποῦ καὶ ξίφη νὰ μετροῦ,
θ' ἀφήσῃ τὰ ταξείδια της, θ' ἀφήσῃ τὰ λουτρά,
ἐδῶ μὲ σὰς, καλέ μου,
διὰ παντός θὰ μείνῃ,
καὶ σὲ λουτρό πολέμου
θὰ λούζεται κι' ἐκείνη.

Ὅλοι μαζί της ν' ἀποροῦν, πολῖται καὶ σπαθάτοι,
νὰ γίνῃ τὸ στρατόπεδο Τατόι καὶ Παλάτι,
νὰ τὴν ξυπνᾷ πρωὶ πρωὶ τοῦ στρατοπέδου διὰ νὰ
καὶ σταυροπόδι κατὰ γῆς νὰ τρώῃ κουρμάννα.

Ἐκεῖ χορὸς καὶ σουαρές χειμῶνα καλοκαίρι,
καὶ τὸν ζωγράφου, ποῦφαγε μαζί της 'στὸ Παρίσι,
μὲ τὰ 'δικὰ της ἐξοδα 'στὴ Θήβα θὰ τὸν φέρῃ
τὴν πολέμαρχα τὴν Αὐλὴ καὶ σὲ νὰ ζωγραφίσῃ.

Ἐπιθυμῇ ν' ἀναφανῇς ὁ πρῶτος Ντεληγιάννης,
πέρα καὶ πέρα νὰ στηθοῦν γιὰ πολέμαρχους τάπιας,
κι' αὐτοστιγμῇ στρατόπεδο 'στὴ Θήβα νὰ μοῦ κἀνῃς,
ποῦχει τῆς χήναις τῆς παχειαῖς καὶ τῆς πολλαῖς τῆς πάπιας.

Ἐκεῖ τοῦ κόσμου χαλασμός, καὶ μὲ βρονταῖς καὶ κτύπους
νὰ ξεκουφαίνονται ταῦτιά τοῦ κάθε θεριγκλή,
σὰν τὸν καιρὸ τοῦ 'πέθανε κι' ὁ Βασιλεὺς Οἰδίπους
κι' ὁ Πολυνείκης πιάστηκε μὲ τὸν 'Ετεοκλή.

Τελείωσαν τὰ ψέμματα, καιρὸς παρασκευῶν,
καὶ μία Σφιγξ νὰ κάθεται 'στὰς πύλας τῶν Θηβῶν,
καὶ γιὰ σπουδαῖο πρόβλημα τοῦ καθενὸς διαβάτῃ
αὐτὸ νὰ τοῦ προτείνῃ,
πῶς ἔγινε καὶ τῶν Ρωμηῶν τὸ γελαστό Παλάτι
πολεμικὸ καμίνι.

Καὶ σὺ, Κορδοναρούμπαρε, γιὰ τοῦτο θ' ἀπορήσῃς,
ἀλλὰ κι' ἡ Κορωνίτσα σου καλὰ καλὰ δὲν ξέρει
γιατί ζητεῖ στρατόπεδα κι' ἐφεδρείων προσκλήσεις
κι' ἄλλα καινούρια λάχανα κι' ἄλλο κομμένο χέρι.

Ἐν τούτοις, φίλε λαχανᾶ,
πολέμους σάλπισε ξανά,
κι' ἔλα, πολέμαρχε σοφὲ,
μαζί νὰ πιούμε τὸν καφφέ.

Ἐλα σὰν πρῶτα χαρωπός,
μὴν εἶσαι λυπημένος,
καὶ μὴ 'ρωτᾷς γιατί καὶ πῶς
μαχῶν μὲ φλέγει μένος.

Μὴ θαρρῇς πῶς εἶναι ψέμμα,
καὶ σοῦ λέγω σοβαρὰ
πῶς 'ξεσπάθωσε τὸ Στέμμα
καὶ θὰ ὀράσῃ σοβαρὰ.

Δράσις, βράσις, πατατράκα,
κι' ὅταν, φίλε Σακαράκα,

λάβῃς τὴν γραφὴ μου τούτη,
ποῦ παραβρωμᾷ μπαρούτι,
δίχως τὸ κηφηνარიὸ
νὰ σὲ πάρῃ μυρωδιά,
ἔλα μὲς 'στὸ μαγειριὸ
μὲ χαρούμενη καρδιά.
γιὰ νὰ 'δῇς ἡ Κορωνίτσα, ποῦ τὸν Κόρδονο λατρεῖ,
τὶ γιὰ σένα μαγειρεύει.

Θόδωρος ὁ μένους πλήρης 'στὸ Στρατόπεδον ξιφίης.

Θοδ.— Ἦλιος κόκκινος προβάλλει
κι' ἐρυθρὰς ἀκτῖνας βλέπω,
σακαράκα ζῶνω πάλι
καὶ τὸν κόσμον ἀνατρέπω.

Ἐξω ροῦχα τῆς εἰρήνης
καὶ χυτὴ μου ρειδικότα,
πάλι, Θόδωρε, θὰ γίνῃς
Μπονοπάρτης σὰν καὶ πρῶτα.

Ὅσο τώρα κι' ἂν ποθῇς
ἥσυχος ν' ἀναπαυθῇς
καὶ παντοῦ νὰ σὲ νομίζουν Κυβερνήτ' εἰρηνικὸ,
μὰ σὲ σπρώχνει σὲ πολέμους τὸ κακὸ σου ροιζικὸ,
καὶ σοῦ λέει μιὰ τρανὴ
καὶ βαρύνουσα φωνή:
«Κάλει στρατιάς, Κορδόνι,
τοὺς 'Αρκάδας σου προσφώνει,
βόλγια καὶ μπαρούτι μᾶσσα
καὶ κατὰπινε μαχαίρι,
τρώγε λάχανα καὶ πράσσα,
κόβε πόδια, κόβε χέρια.

Τοῦ Χαμίτ τοῦ μακελλάρη στύλος ἔγινε καὶ βλάμη,
ἐβεβαίωσα τοὺς Γάλλους καὶ τὰς ἄλλας τὰς Δυναμείας
πῶς μαζί μὲ τὸν Μινίστρο, πῶς μαζί μὲ τὸν 'Αλέκο
θὰ φυλάξω τὴν εἰρήνην, καὶ φρουρὸς γι' αὐτὴν θὰ στέκω.

Ἔσκουζα πῶς γιὰ πολέμους παντελῶς δὲν συγχινεῖμαι,
πῶς τὸν τίτλον τοῦ προστάτου τῶν Ἑλλήνων ἀπαρνοῦμαι,
πῶς κι' ὁ στύλος μας τὴν ὥρα μόλις πέρνει πέντε μίλια,
μὰ τοῦ κάκου, μὰ τοῦ κάκου,
κεραυνούς πολέμων ἄκου,
κι' ἀρματώσου, Θοδωράκη, κι' ἄς σ' ἀνάψουν τὰ καντύνια.

Μὲ κλωνάρια τῆς εἰρήνης τὴν φαλάκραν σου μὴ στέφῃ
πάντα πόλεμος ἀχρεῖος, πάντα πόλεμος κενέφης
τὴν φιγούρα του μὲ δειχνεῖ,
κι' ὅλο σπρώχνει κι' ὅλο σκούντα
κατακέφαλα μὲ ρίχνει
πρῶτον πλειονοψηφούντα.

Ἀλλάξ μοῦ λένε δρόμο καὶ Προῦπολογισμό
καὶ τῶν δανειστῶν ἡ φάραξ ἄς ζητοῦν συμβιβασμό,
κι' ἂν δὲν 'βρίσκωνται λιανὰ
'στὸν μουφλούζη κορβανᾶ,
τράβα 'μπρός καὶ μὴ σὲ μέλῃ τί θὰ βγάλῃ ἡ τόση φοβία
κι' ἄλλα γράψε μας καινούρια.

ὦ Χαμίτ, σὲ βεβαιῶνω πῶς τὸν πόλεμο δὲν θέλω,
μὰ τὸ γράμμα τῆς Κορώνης μοῦ γανώνει τὸ τσερβέλο.

Μ' ἕνα κράνος βαρὺ 'στὸ κεφάλι
καὶ μὲ πάλια σὲ χέρι θρασὺ
σὲ στρατόπεδα τρέχω καὶ πάλι,
βάρδα 'μπρός νὰ περάσω... τίς σὺ ;

Τοῦ πυρὸς ἀγριεύουν τὸν ἄνδρα
κι' ἀπὸ 'πάνω Κορώνη χρυσὴ
ξεφωνίζει γιὰ 'μὲ σὰν γαλιάνδρα :
«βάρδα 'μπρός νὰ περάσῃ... τίς σὺ ;»

Ὁ Θοδωρέτος ὁ σεβνταλῆς κι' ὁ Περικλέτος κι' ὁ Φαδουλῆς.

Φα.— Ἐγώμαι, Θοδωράκη μου, μὰ μὴ τὸ ξίφος σύρῃς,
ἰγνάλισαν τὰ μάτια σου καθὼς καὶ τῆς γαρίδας,
καὶ τρέχεις σὲ στρατόπεδα μονάχως σου ξιφίης
σὰν Αἰῶς Τελαμώνιος διώκων τοὺς 'Ατρεΐδας.
Περ.— Πές μας, Κορδοναρούμπαρε, 'ψηλὸ κυπαρισσάκι,
τί τρέχει μὲ τοῦ Βασιλεῖς τὸ νέο ραβασάκι ;
Γιὰ τοῦτο τὸ μυστήριον μὴ σιωπᾷς, ὦμίλει...
τοῦ τῶπες σὺ καὶ τόγραψε, κἂν μόνος τόχει στείλει ;
Θοδ.— Κἂν μοναχὸς τοῦ τῶπες, κἂν τούπα γὼ νὰ γράψῃ,
προχθὲς μὲς 'στὸ Παλάτι τοῦ μ' ἐπῆρε μουσαφίρη,
κι' ὅσο κανένας φαφλατᾶς νὰ κόψῃ καὶ νὰ ράψῃ
θῶμαι τοῦ Θρόνου τὸ χρυσό, τοῦ Θρόνου τὸ ζαφείρι,
κι' ἀδίκως μέσα 'στὴ Βουλὴ στριγγλίζουν ὀλοένα,
τὸ σαστισμένο των μὲλὸ κατήντησε κουρκοῦτι...
μούτρα κι' αὐτοὶ γιὰ πόλεμο... καὶ ποῦ τὰ λέν ; σ' ἐμένα,
ποῦ μὲ τῆς φούκαις ἔτρωγα καὶ τρώγω τὸ μπαρούτι.
Φα.— Πές τα, καὶ μὲν Θοδωρῇ 'στους νησιτικούς φωστήρας...
ἐρίστε... 'βγῆκε μαχαίρας κι' ὁ Κόντες τῆς Κερκύρας.
Περ.— Μὴν τοὺς ἀφίνης, Θόδωρε... κοπάνια καὶ πελέκα,
βάρτους ὅπως κι' ἐμπροστὰ, βάρτους κι' ἀπὸ τὰ πλάγια...
ἀκούς ἐμπρός 'στὸν Θόδωρο νὰ κάνουν τὸν γκιουλέκα,
ποῦ 'γέμισε τῶν Τσουσηδῶν τὰ πιασινὰ μὲ σκάγια ;
Φα.—

Μὰ πές μας φανερά,
λειοντάρι μας κι' ἔλατι,
θὰ κἀνῃς μιὰ φορὰ
ὅσα τὸ γράμμα γράφει ;

Θοδ.— Ἐγὼ τοὺς εἶπα 'στὴ Βουλὴ πῶς τὰ μισὰ θὰ κἀνω ἢ
καὶ κάτι παραπάνω.

Φα.— Ἀλλὰ γιατί δὲν 'φάναξες, Θοδωρὰ μου μαριόλα,
πῶς θὰ τὰ κἀνῃς ὅλα ;
Καὶ σὺ, τοῦ Θρόνου στύλε,
γράμμα 'στὸ Στέμμα στείλε,
καὶ γράψε πῶς γιὰ τέτοια
πολέμων μαρμαρέτια
δὲν θέλεις πιά νὰ σκἀνῃς
καὶ τίποτα δὲν κἀνεις.
Πάρε κερὶ καὶ βούλα,
κι' ὁ Θρόνος, Θοδωροῦλα,
τὰ λόγια σου θ' ἀκούσῃ
χωρὶς νὰ σοῦ θυμώσῃ,
καὶ δεῦτερο τσομπουρᾷ
πρὸς χάριν σου θὰ στρώσῃ.

Περ.— Κι' ἂν δὲν μᾶς κἀνῃς τίποτα, Κορδοναρούμπαρε,
ποῖός εἰν' ἐκεῖνος ὁ σαχλὸς, ποῦ λόγῳ θὰ σοῦ 'πῇ ;
Μὴ μᾶς χολιάζῃς, γέρα πατέρα,
κι' ἐγὼ σοῦ λέγω πῶς θὰ 'θ' ἡμέρα,
ποῦ κι' ἡ Κορώνη θὰ τὰ ξεράσῃ...
εἶναι μιὰ φούρια καὶ θὰ περάσῃ.

Θοδ.— Προχθὲς ἐξεφαντώναμε μὲ τὴν Κορῶν' ἀντάμα
κι' ἐκουβεντιάσαμε πολλὰ γιὰ τὸ σπουδαῖο γράμμα,
κι' ὁ Κορωνάτος μούλεγε μὲς 'στοῦ κράσιου τὴν νύλα :
«Βασιλικὴ μου τρίκλωνε μὲ τὰ σαράντα φύλλα,
κι' ἂν ἡ Κορώνη σήμερον πολεμικὰ σοῦ γράψῃ
μὰ μὴ νειμῇς πῶς θὰ φᾶς καὶ τὸ σικτὴρ πιλάφι.
'Εβίθα, Μεγαλόσταυρε κι' ἀφράτῃ Λεβεντόπαιδο,
γιὰ σοῦ κι' ἀντάμασιν καλαῖς 'στῆς Θήβας τὸ στρατόπεδο.»
Μὰ τότε πλέον ἔναψε γιὰ πόλεμο κι' ἡ κόνα μου
καὶ τούπα αἰγιὰ σοῦ, Βασιλεῖ, καὶ τόκα σου καὶ τόκα μου. »
Καὶ ὅς τοι κι' ἐπλημύριζε σαμπάνια γιὰ τὸ γούρι
καὶ μ' ἕνα στρατιωτικὸ τὴν πῆναμε παγούρι,
καὶ πιάτα κομματιάσθηκαν κι' ἐσπάσανε ποτήρια,
καὶ τούρταις ἤλθαν διαλεκταῖς φτεισμέναις σὰν τσαντίρια,
κι' εἶχαν γιὰ γαρνιτούρας
πιστόλαις καὶ κουμπούραις,
σπαθάρια κι' ὅπλα Μάουζερ ὅλο καὶ ζαχαρένια,
ποῦ κόλλησαν 'στῆς τρίχαις μου καὶ 'στοῦ Σκουζέ τὰ γένεια.

Μᾶς ἦλθαν κι' ἄλλα φαγητὰ
καὶ διάνοι παραγεμιστοὶ
μὲ βόλιν καὶ μπαρζοῦτι,
κι' ἐξερογλείφοντο γι' αὐτὰ
τόσοι σαλιάρηδες γνωστοὶ
καὶ λυσσασμένοι Βροῦτοι.

Βογγοῦσαν στρούγκαις νηστικαῖς
μὲ βουρκωμένο μάτι,
καὶ δὴ μὲγάλαις μουσικαῖς
βαροῦσαν 'στὸ Παλάτι.

« Ἀλλόνζ' ἀνφάν ντέ λὰ πατρί,
ἐξω σπαθί μου λιγερό,
καὶ τὸ κεφάλι σας γλαστρί
νὰ πίνουν ὄρνιθες νερό. »

Φασ. — Γράμμα ψηλὸ, ποῦ σήκωσες 'στὰ σύννεφα τὸ Στέμμα,
γράμμα γραμμένο μὲ θυμὸ, γράμμα γραμμένο μ' αἷμα,
γράμμα, ποῦ κρύβεις μέσα σου φωτιά κι' ἀστροπελέκι,
γράμμα, ποῦ τώρα 'στὰ καρφιά τὸ Κορδονάκι στέκει,
γράμμα 'ἀνοικτὸ καὶ φανερό χωρὶς κερὶ καὶ βούλα,
γράμμα, ποῦ μέσα 'στὴ Βουλὴ γεννᾷς ἀναμπουμποῦλα,
γράμμα, ποῦ μᾶς ἐζούρλανες κι' οὔτε κανεὶς δὲν ξερεῖ

ποῖ σ' ἔχει γράψει χέρι,
γράμμα, ποῦ τὸν ἀνεύθυνον ὑπεύθυνο τὸν κάνεις,
ἀλλ' οὐδ' αὐτὸς εὐθύνεται, μηδὲ κι' ὁ Δεληγιάννης,
γράμμα, ποῦ ξάφνικες ντουνηῖς σὰν ξαφνικὸ κανόνι
καὶ συμφωνεῖς ἀσύμφωνον μαζί μὲ τὸ Κορδόνι,
γράμμα, ποῦ χύνεις βάλσαμο 'στὰ μαῦρα βάσανά μας,
γράμμα, ποῦ χαμογέλασαν τὰ στραβομούτσουνα μας,
γράμμα, ποῦ τόσα σχέδια ξεσχίζεις εἰρηνόφιλα,
γράμμα, ποῦ καὶ τὴν γύμνια μας σκεπαζεις μὲ συκόφυλλα,
ποῦ σὲ τσαντίρια προσκαλεῖς τὸ γένος τὸ φερέοικο,
ποῦ καὶ τὸ Στέμμα τοῦ γλεντιοῦ πηδᾷ παλληκαρίσιο,
καὶ βγάζεις ἀσπροπρόσωπο 'στὸν κόσμο τὸ Ρωμαῖικο
σὰν νάλειψε τὰ μούτρα του γιχοῦρτι σακκουλίσιο,
γράμμα, ποῦ λούζεις μερικοὺς μὲ χεῖμαρρον ἰδρωτός
καὶ φέρνεις μιὰν ὑπογραφή « Γ ε ω ρ γ ι ο ς ὁ π ρ ω τ ο ς »,
γράμμα, ποῦ σάλπιγγα κι' ἐγὼ Τυρρηνικὴν σημαίνω,
γράμμα, ποῦ κάθε δανειστὴς σφικτοκρχτεῖ τὸν νοῦ του,
γράμμα 'στῆς Κυβερνήσεως τὸ φύλλο τυπωμένο
συμφώνως μὲ τὸ Σύνταγμα, μὰ κι' ἐναντίον τούτου,
γράμμα, κουράγιο τοῦ στρατοῦ καὶ κάπνισμα τοῦ στόλου,
κι' ἐκεῖνος ὁποῦ σ' ἔλαβε δὲν ἀπαντᾷ καθόλου,
γράμμα χωρὶς ἀπάντησι, γράμμα χωρὶς ρουφέτι,
ὁποῦ κι' ὁ στείλας κι' ὁ λαβὼν τὸ στρώνουν 'στὸ ζεῖμαφτι,
γράμμα, ποῦ πάλιν ἀρχινᾷ γιὰ τοὺς πολέμους κούρα,
γράμμα, ποῦ κι' ὁ Θεόδωρος τὰ 'βρῆκε 'λίγο σκούρα,
καὶ τώρα ξαναφόρεσε φουσκόωντας σὰν διάνος
τοῦ Μποναπάρτη τρικντὸ καὶ τοῦ Μαυδρίνου κράνος,
γράμμα, ποῦ κι' ὁ Θεόδωρος σὰν πρὶν δὲν χωρτεῖται
κι' εἰς ἓναν Ἀχαμνόοντα μὲ μιὰ καβδαλίκεναι.
Περ. — Γράμμα φρέσκο, γράμμα φινό,
τόπισσα καὶ δὲν τ' ἀφίνω
μὰ τὸν νέο Κωνσταντίνο.

Γράμμα τῶν γραμμάτων πρῶτο,
κόκκινο σὰν τὸ καρότο,
νέο μπλάστρι καὶ τσιρότο.

Γράμμα, πόστ ρεστάντ γιὰ πάντα,
ποῦ θὰ ρίξης κάθε ράντα,

Τυπογραφεῖον Χιὼ τ.η. νέος παντοῦ ρυθμός.—Φωκίωνος ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμός.

γράμμα, ποῦ φωνάζουν ὅλοι
τῶν πολέμων οἱ διαβόλοι :

« Χεῖρε πλέον ἡτυχία καὶ παγκόσμιος εἰρήνη,
πᾶν τάστειν, πᾶν τὰ γέλοιον,
ἐπῆλσε καὶ τὴν Κορῶνα τοῦ πολέμου τὸ μπουρίνι
καὶ θὰ γίνη συφορέλια. »

Θοδ. — Λοιπὸν ὀπίσω βάρβαρος κι' αἰμοχαρὴς ἀγέλη,
κι' ἂν τρέχουν Πρέσβεις 'στὸν Σκουζέ σ' ἐμένα νὰ τοὺς στείλῃ,
Ὁ Θεόδωρος τὰ μούτσουνα τῶν Πρεσβευτῶν θὰ σπάσῃ,
ἐνθυμηθῆτε τοὺς καιροὺς Ρουμπόρδ καὶ Κουρτοπάση,
καὶ τότε σὰν καὶ σήμερα πηλάλαις καὶ ψι ψι,
μὰ μ' ἓνα πόδι 'χόρεψαν ἀπάνω 'στὸ ταψί.
Δέκ' ἀπὸ τότε 'πέρασαν, δέκα μεγάλοι χρόνοι,
ποῦ ρέβει τὸ Κορδόνι,
καὶ δὴ κεφάλια δὲν θὰ 'βρῆς 'στὸ κράτος ἀλλαγμένα,
κι' ἄλλαξε μόνον ὁ καιρὸς τοὺς Πρεσβευτὰς κι' ἐμένα.
Λοιπὸν ὀπίσω... μπαρουτιοῦ μὲ συνεπέρνει βρώμα,
θ' ἀνοίξω δὲ τὸ στόμα

κι' ἐκ πνεύματος θὰ πληρωθῇ πολεμικῆς μανίας,
κι' ὑπὲρ τῆς Κρήτης θὰ σκιρτῶ καὶ τῆς Μακεδονίας.
Τώρα τὸ σύμπαν συγκλονεῖ Δικηγγελμάτων φήμη,
τώρα Βερβέρης γίνομαι καὶ Μπρούφας καὶ Ζιρκάδας,
καὶ κρέμεται 'στὰ χεῖλη μου προσφώνησις ἐταίμη
πρὸς Ἀχαιοὺς, πρὸς Ἰωνας, πρὸς Ἕλληνας Ἀρκάδας,
ὁπότεν δὲ τὸ 'φεινὸ μᾶς ἔλθῃ καρναβάλι
χρυσὰ Μκεδονίστικα κι' ὁ Θεόδωρος θὰ βάλῃ,
γιὰ νὰ μοῦ 'πῇ κι' ὁ Βασιλεῖς
βασιτῶντας σύμβολον ἐλθῆς :
« μὲ τὰ Μκεδονίστικα
σ' εἶδα καὶ σ' ἐλιμπίστηκα. »

Φα. — Ἐγὼ σοῦ τῶπα κι' ἄλλοτε, λιγνέ μου Σακαράκι,
πῶς εἶναι μόνο φόρτε σου τὸ ψευτοπατατράκι,
ἐφ' ᾧ δ' ἐκλήθης, Μπάριμπα μας, εἰς τοῦτο καὶ νὰ μένῃς
καὶ μὴ ζητῆς εἰρηνικὸς μὲ τὸ στανεὶρ νὰ γένῃς.
Τὰ τῆς εἰρήνης σχέδια φασκέλωσέ τα κι' ἄφηστα,
τὴν ἐφεδρείαν σὺναξε παιᾶνας ν' ἀνακρούσῃ,
καὶ μὴ τὰ γένεια κανεὶς ἀφήσῃς ἀξουράφιστα,
μὰ κόφτα καὶ τοῦ Φασουλῆ νὰ μείνῃ μὲ τὸ μούσι.
Π. — Εἰς τῶρατα, κηφηναριό... πολέμου γράφω δράμα...
ζήτω τοῦ Μποναπάρτη μας, μὰ ζήτω καὶ τὸ γράμμα.

Μιά δίκη δυνατὴ,
ποῦ τέλειωσε κι' αὐτὴ.

Ἐκέρδισαν οἱ Πράκτορες τὴν ἐκκουσμένη δίκη
κι' ἡ μάχη μας 'χολόσκησε γιὰ τὸ μασκαραλῆκι.
Μὰ κι' ὁ Ρωμῆος 'λυπήθηκε γιὰ τὴν ἀδικημένη
κι' ὁπότεν εἶδε τὰ στενά κι' ἡ Παλιγγενεσία,
ὅτα λεπτὰ 'λογάριζε πῶς εἶχε νὰ λαβαίνει
τὰ 'χάρισε 'στους Πράκτορας καὶ τάκνε θυσιά.

Καὶ καυπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Σκόκου Ἡμερολόγιον, τρανὸ μὲς 'στὰ τρανά,
ποῦ σὰν καὶ τοῦτο δεύτερο δὲν βγαίνει πουμενά.
Φύλλον λαμπρὸν ἐκκίδεται καλὰμου γυναικεῖον
μὲ τίτλον « Οἰκογένεια » τῆς Ἀννας Χερουίου.
Τὸ Λοῦθρον τὸ θαυμάσιον ποτὲ σας μὴν ξεχνᾷτε,
νὰ στέκεσθε δὴ τρεῖς στιγμαῖς ἀπέξω σὰν περνᾷτε.
Γεώργιος Παρασκευόπουλος, τοῦ Ἀστωῦς κοντοῦλι,
σφριγὼν ἀπέξω 'γύρισε καὶ τόσα μᾶς ὠμίλει.
Μὰ γιὰ τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας εἰ νὰ ψάλλω;
ἐπειδὴ δὲν ἔχω τόπο θὰ σας 'πῶ 'στὸ φύλλο τᾶλλο.